

Blaadjes ruimen

Het resultaat is verbluffend. Ze maken weer schot en oogden deze zomer vooral fris en gezond

Er is een hoop ellende in de wereld. Ziektes in Afrika, terreuraanslagen en burgeroorlogen in het Midden-Oosten. De problemen die ik daaraan toe te voegen heb, verdwijnen daarbij in het niet. Maar toch. Het is herfst; de blaadjes vallen en heel Nederland begint met de nationale sport: wie zorgt dat zijn of haar stoepje het schoonste van het land is? Niks mis mee, zou je zeggen. Dat zit in ons Nederlandse DNA. Al in de zeventiende eeuw verbaasden buitenlanders zich over die gekke Nederlanders die massaal hun stoepjes schoonhielden. Als je hier als boom- of groenbeheerder naar kijkt, gebeurt er eigenlijk iets raars. Waar in het bos een boom ieder jaar zijn bodem toedekt met een verse laag bladmulch, dus voedsel en bodemleven voor de toekomst, kunnen bomen in de stad klaarblijkelijk van de lucht leven. En onze overheid faciliteert dit zelfs. Ik heb het wellicht fout, maar Nederland is het enige land waar ik ooit bladkorven gezien heb. Ieder blaadje dat één van die zeventien miljoen stoepschrobbers te pakken heeft gekregen, wordt tijdelijk in zo'n bladkorf opgesloten om centraal te worden gecomposteerd.

Ieder blaadje dat één van die zeventien miljoen stoepschrobbers te pakken heeft gekregen, wordt tijdelijk in zo'n bladkorf opgesloten om centraal te worden gecomposteerd

Ik weet niet of hier ooit wetenschappelijk onderzoek naar verricht is, maar dat kan toch niet goed zijn? Ik weet het: een fietspad of trottoir vol met nat

rottend blad is gevaarlijk, maar moet ook de rest van de openbare ruimte spic en span worden geharkt en geblazen? Bij mij in de straat – zand van de allerberoerdste kwaliteit – stonden al bijna tien jaar wat Hollandse lindes te kwarren. Ze gingen niet dood, maar tierden evenmin. Niks nieuws of bijzonders; Nederland staat vol met zulke bomen. Ik heb er nu als brave burger dit voorjaar per boom een volle zak GFT-compost bij gedonderd. Je weet wel, die zakken die je gratis af kunt halen. Het resultaat is verbluffend. Ze maken weer schot en oogden deze zomer vooral fris en gezond. Het is natuurlijk allemaal weinig wetenschappelijk wat ik doe en beweer, maar als je bij mij jaar na jaar al het voedsel van mijn bord wegroeft, dan zal ook mijn enthousiasme om stukjes te schrijven heel wat minder zijn. Waarom zou dat met bomen zoveel anders zijn? Is het zich voordoen van zo veel ziektes bij bomen in de openbare ruimte eigenlijk ook niet een ander woord voor honger?

Al het herfstblad in de stad laten liggen kan natuurlijk niet, maar het opruimen kan wel een tandje minder en daarmee misschien ook goedkoper. En kunnen we het geld dat we daarmee besparen niet investeren in ander voedsel voor onze hongerige straatbomen die in een steenwoestijn moeten leven?

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel hein@nwst.nl
Hoofdredacteur

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-4990